

застава; по нѣкой пѣтъ даже той я оставяше да са надѣе че ще го омотае съ пытаніята си, и че ще истрѣгне истинната изъ дълбочината на сърцето му: но тамъ дѣто тя мислише да удовлетвори любопытството си, надѣждѣтъ ѝ са изгубвахъ: сичко що си въобразяваше че е олувила, исчезваше тосъ часть; и единъ краткъ отговоръ я хвърляше пакъ въ недоумѣніе.

Тѣй минуваше тя деньетъ, ту ласкаеше Телѣмаха, ту търсяше средства да го откъсне отъ Ментора, отъ когото тя бѣ изгубила вече надѣжда да научи нѣщо. Тя употребяваше найхубавицытъ си нимфы за да распали огъня на любовта въ сърцето на младого Телѣмаха; и едно божество помогущественно отъ нея принесе ѝ помощъ за да сполучи въ туй.

Венера, все злопамятна заради презрѣніето което Телѣмахъ и Менторъ показахъ къмъ служеніето което ѝ са принасяше въ островъ Кипръ, не можаше да са угѣши като гледаше че тѣзи двама дързкы смъртны са отървахъ отъ вѣтроветъ и отъ морето въ бурята подигнѣта отъ Нептуна. Тя са горко оплака на Юпитера: но отецтъ на боговетъ, усмихнѣтъ, безъ да иска да ѝ открие че Минерва, подъ образа на Ментора, бѣше спасла Одиссеева сынъ, позволи на Венера да търси средства за да си отмъсти на тѣзи двама челоуѣцы.

Тя оставя Олимпъ, забравя пріятнытъ благоуханія които ѝ кадѣтъ на жертвеницытъ въ Пафосъ, въ Цитера и въ Идалія; хвърква на колесницата си возима отъ гѣлжбы; повиква сына си; и въ скръбъта си която придаваше на лицето ѝ новы хубости, тя заговори тѣй:

„Виждашъ ли ты, сыне мой, тѣзи двамата челоуѣцы които презиратъ твоеото могущество и моето? Кой отъ сега нататкъ ще ни са покланя? Иди, ранѣ съ стрѣлытъ си тѣзи двѣ безчувственны сердца: слѣзь съ мене въ този островъ; азъ ще поговорѣхъ съ Калипса.“
Тя рече; и, като цѣпяше въздуха въ единъ златъ облакъ; еви са предъ Калипса, която, въ тѣзи минута, бѣше сама близо при единъ изворъ доста далечъ отъ пещерата ѝ.

„Злочеста богине, рече ѝ тя, неблагоприятныйтъ Одиссей вы презрѣ; сынъ му, пожестокъ отъ него, приготвя ви подобно презрѣніе; но Купидонъ самъ иде да